

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Décision)

Προσφυγή υπ' αρ. 42267/14

Ελένη ΚΑΛΟΤΑΡΑΝΗ και λοιποί

Κατά

Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Τρίτο Τμήμα), συνεδρίασε στις 27 Ιουνίου 2023 σε Επιτροπή που την αποτελούσαν οι:

Yonko GROZEV, πρόεδρος

Ιωάννης ΚΤΙΣΤΑΚΗΣ,

Andreas Zünd, Δικαστές,

Και με τη σύμπραξη της Olga Chernishova, Αν. Γραμματέως Τμήματος,

Έχοντας υπόψη την υπ' αριθ. 42267/14 προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, της οποίας το Δικαστήριο επιλήφθηκε στις 4 Ιουνίου 2014 σύμφωνα με το άρθρο 34 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (η Σύμβαση), την οποία κατέθεσαν επτά Έλληνες πολίτες τα ονόματα των οποίων μαζί τα στοιχεία τους αναφέρονται στο παράρτημα («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την κ. Ρ. Μηχαλίδου, Δικηγόρο Θεσσαλονίκης.

Έχοντας υπόψη την απόφαση με την οποία η εν λόγω προσφυγή γνωστοποιήθηκε στην Ελληνική Κυβέρνηση (η Κυβέρνηση), η οποία εκπροσωπήθηκε από την εξουσιοδοτηθείσα για τον σκοπό αυτό, κ. Ο. Πατσοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις των μερών,

Αφού διασκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση (décision).

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. Η προσφυγή αφορά την απόρριψη, από μέρους των εθνικών δικαστηρίων, αιτήσεων των προσφευγόντων, με τις οποίες ζητούσαν αφενός την επιδίκαση ιδιαίτερης αποζημίωσης για τα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα οικοπέδων τους, τα οποία, λόγω του ότι θα στερούνταν την άμεση πρόσβαση στην εθνική οδό, θα υφίσταντο υποτίμηση εξαιτίας της απαλλοτρίωσης και αφετέρου, την απόρριψη, -ως προς το οικόπεδο της πρώτης και τρίτης προσφεύγουσας-, του τεκμηρίου ύπαρξης ωφέλειας εξαιτίας του έργου που είχε προβλεφθεί.

2. Οι προσφεύγοντες είναι ιδιοκτήτες τεσσάρων οικοπέδων στην περιοχή της Θεσσαλονίκης. Ορισμένα τμήματα των εν λόγω οικοπέδων απαλλοτριώθηκαν το 1998 στο πλαίσιο εργασιών διαπλάτυνσης της εθνικής οδού «Εγνατία». Στα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα των εν λόγω οικοπέδων ήταν εγκατεστημένες επιχειρήσεις.

3. Με την υπ' αρ. 28844/1998 απόφασή του, το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης όρισε την προσωρινή τιμή μονάδας απαλλοτρίωσης. Επιδίκασε επίσης στους προσφεύγοντες ιδιαίτερη αποζημίωση για τα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα των οικείων οικοπέδων, θεωρώντας ότι θα υποστούν σημαντική υποτίμηση λόγω του ότι όταν ολοκληρωθεί το έργο, δεν θα έχουν άμεση πρόσβαση στην εθνική οδό.

4. Το 1999, οι προσφεύγοντες προσέφυγαν στο Εφετείο Θεσσαλονίκης (το Εφετείο) με αίτηση για τον καθορισμό της οριστικής τιμής μονάδας απαλλοτρίωσης. Ζητούσαν επίσης ιδιαίτερη αποζημίωση για την υποτίμηση που, κατά την άποψή τους, θα υφίσταντο τα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα των οικοπέδων τους λόγω του ότι δεν θα είχαν πια άμεση πρόσβαση στην εθνική οδό. Η πρώτη και τρίτη προσφεύγουσα αιτήθηκαν επίσης να μην εφαρμοστεί στο απαλλοτριωθέν τμήμα του οικοπέδου τους το τεκμήριο σύμφωνα με το οποίο θα αντλούσαν

ωφέλεια από την απαλλοτρίωση που υφίσταντο και ότι έπρεπε κατά συνέπεια να συμμετάσχουν στις δαπάνες της απαλλοτρίωσης υπό τη μορφή αυτό-αποζημίωσης (νόμος 653/1977).

5. Το 2001, με την υπ' αρ. 3012/2001 παρεμπίπτουσα απόφαση, το Εφετείο απέρριψε ως απαράδεκτο το αίτημα για απόρριψη του προαναφερθέντος τεκμηρίου και διέταξε πραγματογνωμοσύνη.

6. Το 2004, με την υπ' αριθ. 503/2004 απόφαση το Εφετείο καθόρισε την οριστική αποζημίωση για τα απαλλοτριωθέντα ακίνητα και απέρριψε το αίτημα για ιδιαίτερη αποζημίωση.

7. Το 2005 οι προσφεύγοντες άσκησαν αναίρεση κατά των υπ' αρ. 3012/2001 και 503/2004 αποφάσεων προβάλλοντας διαφόρους λόγους προς στήριξη της αίτησής τους.

8. Με την υπ' αρ. 1143/2006 απόφασή του, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτούς τους λόγους που αντλούσαν οι αναιρεσείοντες από την απόρριψη των δύο επίδικων αιτήσεών τους και παρέπεμψε την απόφαση ενώπιον του Εφετείου, το οποίο, με την υπ' αριθ. 2231/2007 απόφαση, διέταξε νέα πραγματογνωμοσύνη.

9. Με την υπ' αριθ. 1765/2010 τελεσίδικη απόφασή του, το Εφετείο, δικάζοντας μετά από παραπομπή της υπόθεσης σε αυτό, αποφάνθηκε επί των ως άνω σημείων ως εξής. Ως προς το πρώτο ζήτημα, απέρριψε επί της ουσίας το αίτημα για ιδιαίτερη αποζημίωση επειδή δεν αποδείχθηκε ότι τα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα των οικοπέδων υπέστησαν μείωση της αξίας τους ή κατέστησαν άχρηστα. Έκρινε ειδικότερα ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία προέκυπτε ότι μετά τη διάνοιξη της Εγνατίας εθνικής οδού, η κυκλοφορία είχε τουλάχιστον διπλασιαστεί, γεγονός που είχε ως συνέπεια σημαντική αύξηση της εμπορικής δραστηριότητας των επιχειρήσεων που ήταν εγκατεστημένες στο εν λόγω τμήμα. Διαπίστωσε επίσης, μετά από εξέταση των διαφόρων εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης ότι, μολονότι είχαν πράγματι στερηθεί της άμεσης πρόσβασης στην Εγνατία εθνική οδό μετά την εκτέλεση του έργου, οι επιχειρήσεις που ήταν εγκατεστημένες επί των μη απαλλοτριωθέντων τμημάτων των οικοπέδων ήταν εύκολα προσβάσιμες μέσω μίας δευτερεύουσας οδού η οποία συνδεόταν με την εθνική οδό, και έτσι οι εν λόγω επιχειρήσεις εξακολουθούσαν κανονικά τη δραστηριότητά τους.

10. Όσον αφορά το δεύτερο ζήτημα, το Εφετείο έκρινε ότι δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση το τεκμήριο ύπαρξης ωφέλειας το οποίο εφαρμόστηκε στο οικόπεδο της πρώτης και τρίτης ενάγουσας. Παραπέμποντας στην ανάλυσή του σχετικά με το αίτημα για ιδιαίτερη αποζημίωση, ανέφερε ότι η δραστηριότητα του σταθμού βενζίνης που ήταν εγκατεστημένος στο επίδικο οικόπεδο όχι μόνον εξακολουθούσε αλλά είχε σημαντικά αυξηθεί χάρις στη διάνοιξη της Εγνατίας οδού. Κατόπιν τούτων, κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η εκτέλεση του έργου είχε σταθεί πράγματι επωφελής για τους ιδιοκτήτες του οικείου οικοπέδου και ότι δεν τους οφειλόταν καμία αποζημίωση για το απαλλοτριωθέν τμήμα του εν λόγω ακινήτου.

11. Το 2011 οι προσφεύγοντες ασκήσανε εκ νέου αναίρεση.

12. Το 2013, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης με την υπ' αριθ. 1998/2013 απόφασή του.

13. Το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε αφενός ότι κατά τον χρόνο που απέρριψε επί της ουσίας τα αιτήματα των προσφευγόντων για την επιδίκαση αντίστοιχα ιδιαίτερης αποζημίωσης, και όσον αφορά το οικόπεδο της πρώτης και τρίτης προσφεύγουσας για την απόρριψη του τεκμηρίου ύπαρξης ωφέλειας, το Εφετείο είχε ορθά θεμελιώσει την απόφασή του σε επαρκείς λόγους χωρίς να υποπέσει σε οποιαδήποτε αντίφαση. Ειδικότερα όσον αφορά το επίμαχο τεκμήριο, έκρινε ότι, προκειμένου να καθοριστεί εάν από απαλλοτρίωση προκύπτει ωφέλεια, θα έπρεπε να εξεταστεί όχι μόνον το ζήτημα, που ανέφερε ο Νόμος 653/1977, δηλαδή το αν το οικείο ακίνητο θα είχε πρόσωπο επί της οδού η οποία επρόκειτο να κατασκευαστεί, αλλά και άλλα στοιχεία που αναφέρονται στο άρθρο 33 του Ν. 2971/2001, όπως η δυνατότητα πρόσβασης στο εν λόγω έργο ή η επίπτωση αυτού στις χρήσεις ή την οικοδομησιμότητα του ακινήτου. Αφετέρου, το Ανώτατο Δικαστήριο κήρυξε απαράδεκτη ως αόριστη την αιτίαση σύμφωνα με την οποία το Εφετείο είχε λάβει υπόψη του αποδεικτικά στοιχεία που δεν του είχαν υποβληθεί νομίμως. Έκρινε ότι, σε αντίθεση με όσα απαιτεί ο Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, οι προσφεύγοντες δεν ανέφεραν στην αίτηση αναίρεσής τους ούτε ποια αποδεικτικά στοιχεία δεν ελήφθησαν υπόψη ούτε ποια ήταν κατ' αυτούς η επίπτωση αυτών στην έκβαση της διαφοράς.

14. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται τα άρθρα 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου και 6§1 της Σύμβασης και παραπονούνται για την απόρριψη των αιτημάτων τους από το Εφετείο καθώς και για την απόρριψη της αναίρεσής τους από τον Άρειο Πάγο.

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

A. Επί της επικαλούμενης παραβίασης του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου

15. Όσον αφορά την αιτίαση τη σχετική με την απόρριψη του αιτήματος επιδίκασης ιδιαίτερης αποζημίωσης, η Κυβέρνηση προβάλλει την ένσταση της έλλειψης της ιδιότητας του θύματος στο πρόσωπο των προσφευγόντων. Αναφέρει ότι οι ενδιαφερόμενοι είχαν εισπράξει εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα την προσωρινή αποζημίωση που ορίστηκε με την απόφαση υπ' αριθ. 28844/1998, η οποία περιλάμβανε ιδιαίτερη αποζημίωση για τη μείωση της αξίας των μη απαλλοτριωθέντων τμημάτων. Ωστόσο, εξηγεί ότι δεδομένου ότι το Εφετείο απέρριψε το αίτημα για ιδιαίτερη αποζημίωση κατά τον χρόνο που κλήθηκε να καθορίσει την οριστική αποζημίωση απαλλοτρίωσης, οι προσφεύγοντες οφείλουν στο ελληνικό δημόσιο ένα σημαντικό ποσό που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της προσωρινής αποζημίωσης που τους καταβλήθηκε και την οριστική αποζημίωση όπως αυτή καθορίστηκε, ποσό που έως σήμερα δεν έχουν επιστρέψει στο ελληνικό δημόσιο.

16. Το Δικαστήριο δεν θεωρεί απαραίτητο να αποφανθεί επί της ένστασης αυτής, καθώς η αιτίαση είναι σε κάθε περίπτωση απαράδεκτη για τους ακόλουθους λόγους.

17. Πρώτον, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην υπόθεση *Σαμψωνίδης και λοιποί κατά Ελλάδας* (προσφυγή αρ. 2834/05, §§56-57, 6 Δεκεμβρίου 2007) την οποία επικαλούνται οι προσφεύγοντες, είχε συμπεράνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου επειδή τα εθνικά δικαστήρια αρνήθηκαν να αποζημιώσουν τους αιτούντες για την υποτίμηση που προέκυψε για τα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα των οικοπέδων τους εξαιτίας της φύσης του προβλεπόμενου έργου. Ειδικότερα, είχε κρίνει ότι η πραγματοποίηση του έργου είχε ως συνέπεια την απώλεια από τους ενδιαφερομένους επιφέρει την απώλεια για τα μέρη της ωφέλειας της άμεσης πρόσβασης των οικοπέδων τους στην εθνική οδό και ότι, κατά συνέπεια, τα ακίνητα επί των οποίων οι προσφεύγοντες είχαν οικοδομήσει κτίρια που χρησιμοποιούνταν για εμπορικούς σκοπούς είχαν υποστεί μείωση της αξίας τους λόγω της μείωσης της πελατείας

των επιχειρήσεων που ήταν εγκατεστημένες σε αυτά και λόγω της συνακόλουθης μείωσης των κερδών των εν λόγω επιχειρήσεων.

18. Ωστόσο το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στην εν λόγω υπόθεση, το εφετείο απέρριψε το αίτημα ιδιαίτερης αποζημίωσης ως στερούμενο νόμιμης βάσης και δεν το εξέτασε επί της ουσίας (*προαναφερθείσα Σαμπωνίδης και λοιποί*, § 37) ακολουθώντας την πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου σύμφωνα με την οποία η φύση του έργου δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση της ύπαρξης της υποτίμησης των μη απαλλοτριωθέντων τμημάτων.

19. Αντίθετα, στην υπό κρίση υπόθεση, το Εφετείο, ακολουθώντας τη στροφή της νομολογίας του Αρείου Πάγου σε παρόμοιες υποθέσεις (*προαναφερθείσα Σαμπωνίδης και λοιποί*, § 20) εξέτασε και απέρριψε επί της ουσίας το αίτημα για ιδιαίτερη αποζημίωση αφού έλαβε υπόψη τη φύση του έργου. Συναφώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι εάν τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να κρίνουν αν η εκτέλεση του έργου επέφερε υποτίμηση της αξίας των μη απαλλοτριωθέντων τμημάτων, η εν λόγω εκτίμηση εξαρτάται από τις ιδιαίτερες περιστάσεις της κάθε υπόθεσης και δεν μπορεί να οδηγεί αυτοδικαίως στην επιδίκαση ιδιαίτερης αποζημίωσης. Ειδικότερα, η απώλεια της άμεσης πρόσβασης σε εθνική οδό συνεπεία της εκτέλεσης του έργου για το οποίο έγινε η απαλλοτρίωση, δεν είναι παρά ένα από τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο για τον καθορισμό της ύπαρξης ή όχι μιας τέτοιας υποτίμησης και ενδεχομένως του μεγέθους αυτής.

20. Δεύτερον, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να υποκαθιστά με τη δική του κρίση των πραγματικών περιστατικών την κρίση των εθνικών δικαστηρίων στα οποία εναπόκειται καταρχήν να σταθμίσουν τα δεδομένα που έχουν συλλέξει. Μολονότι οι διαπιστώσεις των εθνικών δικαστηρίων δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο, εντούτοις το Δικαστήριο θα αποστασιοποιηθεί από τις διαπιστώσεις των εθνικών δικαστηρίων μόνον εάν έχει στη διάθεσή του πειστικά δεδομένα (*Radomija και λοιποί κατά Κροατίας, [GC], προσφ. υπ' αρ. 37685/10 και 22768/12, §150, αποφ. 20 Μαρτίου 2018*). Ωστόσο, στην υπό κρίση υπόθεση το Δικαστήριο θεωρεί ότι κανένα στοιχείο δεν του επιτρέπει να αμφισβητήσει τις διαπιστώσεις του Εφετείου.

21. Το Δικαστήριο επισημαίνει αφενός ότι, οι προσφεύγοντες δεν ήταν σε θέση να αποδείξουν ότι η απώλεια της άμεσης πρόσβασης στην εθνική οδό επέφερε αυτόματα για τα μη

απαλλοτριωθέντα τμήματα των οικοπέδων τους μια τέτοια μείωση της αξίας τους που να δικαιολογεί την επιδίκαση ιδιαίτερης αποζημίωσης. Το ότι οι δύο εκθέσεις τις οποίες επικαλέστηκαν ενώπιον του Εφετείου, οι οποίες έχουν συνταχθεί από εμπειρογνώμονες οι οποίοι διορίστηκαν αντίστοιχα από το εν λόγω Δικαστήριο και από τους ίδιους, κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι υπήρξε μείωση της αξίας των μη απαλλοτριωθέντων τμημάτων, οφείλεται στο ότι οι συντάκτες των εν λόγω εκθέσεων βασίστηκαν τότε στην υπόθεση ότι μόλις κατασκευασθεί το έργο, η απώλεια της άμεσης πρόσβασης στην εθνική οδό θα οδηγούσε τις επιχειρήσεις που ήταν εκεί εγκατεστημένες να παύσουν τη δραστηριότητά τους. Όμως, στην υπ' αρ. 1765/2010 απόφασή του το Εφετείο, αφού εξέτασε επιμελώς τις διάφορες εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η δραστηριότητα των εν λόγω επιχειρήσεων δεν διαταράχθηκε, καθώς οι εν λόγω επιχειρήσεις εξυπηρετούνταν από μια δευτερεύουσα οδό η οποία συνδεόταν με την εθνική οδό (βλ. ανωτέρω παράγραφο 9). Υιοθετώντας τα συμπεράσματα των εκθέσεων που υπέβαλε το Δημόσιο, έκρινε ειδικότερα ότι οι επικαλούμενες από τους προσφεύγοντες εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης βασιζόντουσαν σε προβλέψεις και ως εκ τούτου δεν αντανακλούσαν την πραγματική κατάσταση όπως αυτή είχε μετά την κατασκευή του έργου και ιδίως μετά τη θέση σε κυκλοφορία της δευτερεύουσας οδού.

22. Αφετέρου, το Δικαστήριο δίνει ιδιαίτερη σημασία στο ότι οι προσφεύγοντες αρκέστηκαν στο να παραπέμπουν σε εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης των οποίων την έλλειψη αξιοπιστίας απέδειξε το Εφετείο, χωρίς να προσκομίζουν κανένα στοιχείο που να καθιστά δυνατή την εκτίμηση της σημερινής κατάστασης των μη απαλλοτριωθέντων τμημάτων των οικοπέδων τους και που να μπορεί ενδεχομένως να οδηγήσει σε συμπεράσματα διαφορετικά από αυτά του Εφετείου. Ειδικότερα, ενώ διατύπωσαν -χωρίς να τον θεμελιώσουν κατ' άλλον τρόπο- έναν τέτοιον ισχυρισμό στην προσφυγή τους, οι ενδιαφερόμενοι δεν διευκρινίζουν στις παρατηρήσεις τους εάν οι επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στα εν λόγω τμήματα έπαυσαν πράγματι τη δραστηριότητά τους ή ότι αυτή μειώθηκε, ούτε, σε ποια ακριβώς ημερομηνία. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης ότι δεν αναφέρουν κατά τρόπο εμπεριστατωμένο εάν το γεγονός ότι τα μη απαλλοτριωθέντα τμήματα συνδέονται με την εθνική οδό μόνον με τη δευτερεύουσα οδό είχε ως συνέπεια τη μείωση της αξίας τους λόγω μείωσης της πελατείας ή λόγω μείωσης των εισοδημάτων των επιχειρήσεων που είναι εκεί εγκατεστημένες.

23. Εξάλλου, όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από την άρνηση των εθνικών δικαστηρίων να απορρίψουν το τεκμήριο ωφελείας που εφαρμόστηκε στο απαλλοτριωθέν τμήμα του οικοπέδου που ανήκε στην πρώτη και τρίτη ενάγουσα, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η εν λόγω αιτίαση συνδέεται στενά με την αιτίαση που αντλείται από την απόρριψη του αιτήματος για ιδιαίτερη αποζημίωση. Λαμβανομένης υπόψη της ανάλυσης που έχει προηγηθεί, το Δικαστήριο θεωρεί ότι από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι μπορεί να μη συμφωνήσει με τις εμπεριστατωμένες διαπιστώσεις του Εφετείου ως προς το ζήτημα αυτό (βλ. ανωτέρω παράγραφο 10).

24. Λαμβανομένων υπόψη των ειδικών περιστάσεων της υπόθεσης, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες δεν αναγκάστηκαν να υποστούν κανένα δυσανάλογο και υπερβολικό βάρος ενώ οι εθνικές αρχές διατήρησαν τη δίκαιη ισορροπία που πρέπει να επικρατεί ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό συμφέρον.

25. Ως εκ τούτου, οι αιτιάσεις που έχουν διατυπωθεί ως προς το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου είναι προδήλως αβάσιμες και πρέπει να απορριφθούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 35§§3 α) και 4 της Σύμβασης.

B. Επί της επικαλούμενης παραβίασης του άρθρου 6§1

26. Όσον αφορά τις αιτιάσεις που αντλούνται από το άρθρο 6§1 της Σύμβασης, το Δικαστήριο δεν βλέπει καμία ένδειξη παραβίασης του δικαιώματος των προσφευγόντων σε δίκαιη δίκη. Παρατηρεί ότι ο Άρειος Πάγος, αφού έλαβε υπόψη την πολύ εμπεριστατωμένη ανάλυση του Εφετείου, το οποίο εξέτασε επιμελώς τα διάφορα αποδεικτικά στοιχεία, μεταξύ των οποίων και τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης που του υπέβαλαν τα μέρη, έκρινε ότι η αιτιολογία της υπ' αριθ. 1765/2010 απόφασης ήταν επαρκής και δεν εμπεριείχε καμία αντίφαση. Επίσης, δεν βλέπει κάποιο στοιχείο που μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι, ο Άρειος Πάγος επέδειξε υπερβολική τυπολατρία (φορμαλισμό) απορρίπτοντας ως αόριστη την αιτίαση των προσφευγόντων σύμφωνα με την οποία το Εφετείο έλαβε υπόψη του αποδεικτικά μέσα που δεν του υποβλήθηκαν νομίμως, καθώς πράγματι οι προσφεύγοντες δεν συμμορφώθηκαν με τους οικείες απαιτήσεις του εθνικού δικαίου.

27. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και ότι πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35§§3 α) και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει απαράδεκτη την προσφυγή.

Συντάχτηκε στη γαλλική γλώσσα και εν συνεχεία γνωστοποιήθηκε εγγράφως στις 20 Ιουλίου 2023

Olga Chernishova
Αν Γραμματέας

Yonko Grozev
Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Κατάλογος των προσφευγόντων

Προσφυγή αρ. 42267/14

Αρ.	Ονοματεπώνυμο	Έτος γεννήσεως	Υπηκοότητα	Κατοικία
1.	Ελένη ΚΑΛΟΤΑΡΑΝΗ	1940	Ελληνική	Θεσσαλονίκη
2.	Γραμμένος ΓΡΑΜΜΕΝΙΔΗΣ	1930	Ελληνική	Θεσσαλονίκη
3.	Ελισσάβετ ΚΑΛΟΤΑΡΑΝΗ	1950	Ελληνική	Θεσσαλονίκη
4.	Χαράλαμπος ΚΑΡΑΚΑΝΑΚΗΣ	1937	Ελληνική	Θεσσαλονίκη
5.	Στέφανος ΚΑΡΑΚΑΝΑΚΗΣ	1944	Ελληνική	Θεσσαλονίκη
6.	Στυλιανή ΜΥΛΩΝΕΛΗ – ΓΡΑΜΜΕΝΙΔΗ	1936	Ελληνική	Θεσσαλονίκη
7.	Νικόλαος ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	1951	Ελληνική	Θεσσαλονίκη

Γαλλικό έγγραφο: 8 σελίδες

Ακριβής μετάφραση από το γαλλικό έγγραφο στην ελληνική γλώσσα (Ν. 4781/2021 ΦΕΚ 31Α/2021)

Η πιστοποιημένη μεταφράστρια του Υπ. Εξωτερικών της Ελληνικής Δημοκρατίας

(Αρ. μητρώου : 048)

Μαρία Καραμπάτσα